

Claudiu BLEONȚ și Delia SECELEANU

Foto: Tomoaki Minoda

Teatralitate și parodie

Nu știu dacă aș mai fi scris aceste rânduri după lectura însemnărilor regizorului Marcel Țop din revista *Cuvântul* (nr. 12/2007) despre piesa **Dumnezeul de a doua zi** a lui Cornel Mimi Brănescu (dânsul o numește *Dumnezeul zilei de mâine*). Nu pentru franchețea descoperirii textului dintr-un maldăr care face „un comerț ieftin din derizoriul românesc”, ci datorită frondei refractare față de „oamenii de presă, criticii, sau jurnaliștii” care și-au permis, într-un anume caz, să-i acuze de agresivitate teatrală o montare. Domnul Țop are tot dreptul să nu împărtășească reproșurile acestor persoane, o fac și alții cu un palmares stimabil în carieră, numai că în ce-l privește e prea timpuriu și palmaresul destul de subțire, iar în pornirea lui refractară etichetează și jignește („doamne și domni care năvăliți peste pateuri și care tușiți mult în timpul spectacolului, incapabili de un zâmbet, dragi participanți la colocviile unioniste care vorbiți mult și degeaba despre teatrul contemporan...”). N-aveam chef de o etichetare și aș fi încercat s-o evit, dacă nu i-aș fi văzut spectacolul de la sala studio a Teatrului de Comedie cu piesa în cauză și nu numai că am zâmbit, dar am și râs, *mon cher*, de câteva ori. Așa că etichetați-mă, dar nu mă jigniți...

Da, cum i s-a părut la prima vedere, s-ar putea spune că textul e o prelungă lamentație în doi. Despre criza de identitate a unui cuplu, despre aspirațiile frânte de o realitate derizorie, meschină, despre singurătate și nevoia de tandrețe a „doi

îngerii triști“ cum îi numea Ion Parhon într-un comentariu). La o privire mai atentă, însă, se conturează „o poezie filtrată“, cum spune Nicolae Prelipceanu în caietul-program, „care e ca viața, și comedie și...altceva“. Într-o audiție de la începutul anului trecut, la barul „Majestic“, piesa înregistrată de teatrul radiofonic a stârnit vehemente incriminări privind obscenitatea limbajului (deși mult periat) și incoerența aparentă a subiectului. Pentru că autorul intercalează monologuri paralele într-o poveste despre un cuplu, reflecții diferite, completări, presupuneri, procedeu abil de a capta interesul și a menține oarecare tensiune. În bună parte cu date și relații firești de viață, de comportament, cu promițătoare linii de evoluție și reflecție. Textul se îneacă, după părerea mea, în abateri de la cursul prefigurată, cu episoade artificiale despre dezlănțuirile erotice ale părinților cuplului de îndrăgostiți, detalii extravagante și gratuite, vârtej banal care curmă fără noimă o relație de autentică tandrețe. Cu ecouri gonflante. În plus, față de varianta radiofonică, se alintă într-o franchețe puștească de limbaj, întâlnită și în alte compuneri ale noii dramaturgii, care e nu numai obscenă, ci de-a dreptul schizoidă.

Spre deosebire de tonul provocator din însemnări, domnul Țop nu e deloc provocator în montarea pe care a nutrit-o „spectaculos dementă“. Dimpotrivă, cu cei doi interpreți, Claudiu Bleonț și Delia Seceleanu, cred că a găsit cea mai bună modalitate de a face un spectacol cu priză la public, fructificând nota de parodie, existentă sau presupusă, în mărturiile reciproce, alternanța mai dinamică și oarecum contrastantă între fragmente monologate și, cu colaborarea scenografei Anca Cernea, o ambianță efectivă de „laborator de creație“ pe care și-o dorea, plasând spectatorii în spațiul obișnuit de joc al sălii (care s-a dovedit parcă mai larg acum), cu fața la gradenele pe care stăteau altădată, ivite la un moment dat de după o Cortină-cearșaf pe care o smulge Claudiu. Delia se arată pe acolo, chip plăcut și educator, pășind încet peste trepte, parcă plutind, „ca un înger“ cum i s-a părut lui prima dată, așezându-se pe câte un scaun, venind spre noi, spre El, îmbrățișându-l într-un moment delicat de afecțiune. E măsurată, nuanțată, rostește cu pauze și accent, spre deosebire de el care e foarte volubil, spontan și mimând gravitatea când e și nu e. Cu extensie în grotesc chiar, ca un histrion autentic. Având în majoritatea timpului cabina tehnicienilor de sunet și lumini în față, impresia de teatralitate se certifică și concret. Dar – scuzați! – pentru prea puțin...

Alexandru ȘTEFAN

La 24 de ore după

Scriu această cronică într-un moment total nepotrivit. Pentru că, oricât m-aș strădui, nu pot fi obiectiv! Spectacolul ***Dumnezeul de a doua zi*** de Cornel Mimi Brănescu, montat de Marcel Țop la Teatrul de Comedie, m-a lovit în plin, ca un camion care te spulberă pe șoseaua Ștefan cel Mare! Și, ridicându-te să te scuturi de praf, te miri cum s-a putut întâmpla una ca asta când traficul pe șoseaua Ștefan cel Mare e îngreunat de luni și luni de zile din cauza lucrărilor de reamenajare a carosabilului.